

NORGES HØYESTERETT

Den 11. oktober 2017 ble det av Høyesteretts ankeutvalg bestående av justitiarius Øie og dommerne Normann og Ringnes i

HR-2017-1941-U, (sak nr. 2017/346), straffesak, anke over dom:

A (advokat Lars Christian Sunde – til prøve)

mot

Den offentlige påtalemyndighet (statsadvokat Jo Christian Jordet)

truffet slik

B E S L U T N I N G :

- (1) Saken gjelder krav om erstatning etter frifinnelse, jf. straffeprosessloven § 438.
- (2) A, født 00.00.1964, ble ved Glåmdal tingretts dom 15. mars 2016 dømt for grov utroskap og dokumentfalsk. Eidsivating lagmannsrett avsa 19. desember 2016 dom der A ble frifunnet. Saken ble påanket til Høyesterett, og anken ble tillatt fremmet ved ankeutvalgets beslutning 19. april 2017. Påtalemyndigheten trakk senere anken, og saken ble hevet ved kjennelse 9. juni 2017.
- (3) A har fremmet krav om erstatning for nødvendige utgifter til sitt forsvar, jf. straffeprosessloven § 438, jf. § 441. Det fremgår av begjæringen at kravet utgjør 17 741,20 kroner og knytter seg til As utgifter til reise til og fra politiet i forbindelse med gjennomførte avhør, parkeringsutgifter i forbindelse med hovedforhandling i tingretten, transport til og fra lagmannsretten, transport til og fra møter med forsvarer, samt forsvarers utgifter for reisekostnader ettersom bostedsforbeholdet ikke ble opphevet. Påtalemyndigheten har ikke hatt merknader til kravet.
- (4) *Høyesteretts ankeutvalg* bemerker at ankeutvalget i en nylig avsagt avgjørelse, HR-2017-1846-U, har tatt stilling til om Høyesterett er riktig instans til å behandle spørsmål om erstatning etter straffeprosessloven § 438, jf. § 441 når anken til Høyesterett er nektet fremmet ved ankeutvalgets beslutning. Ankeutvalget kom til at i slike tilfeller skal

erstatningskravet behandles av den lagmannsretten som har realitetsbehandlet og avsagt frifinnende dom i saken, jf. HR-2017-1846-U avsnitt 27.

- (5) Den foreliggende saken har ikke vært realitetsbehandlet i Høyesterett. Anken ble tillatt fremmet, men ble senere trukket, og saken ble derfor hevet ved kjennelse. Lagmannsrettens frifinnende dom 19. desember 2016 er dermed rettskraftig. De hensyn som ligger til grunn for praksisendringen i HR-2017-1846-U, gjør seg etter ankeutvalgets syn tilsvarende gjeldende i det foreliggende tilfellet, jf. HR-2017-1846-U avsnitt 25-29.
- (6) Ankeutvalget finner dermed at erstatningskrav som fremmes i en sak som har vært tillatt fremmet i Høyesterett, men senere heves som følge av at anken trekkes, skal behandles av den lagmannsretten som realitetsbehandlet saken. Erstatningskravet skal derfor behandles av Eidsivating lagmannsrett.
- (7) Beslutningen er enstemmig.

SLUTNING :

As krav om erstatning skal behandles av Eidsivating lagmannsrett.

Kristin Normann
(sign.)

Toril M. Øie
(sign.)

Arne Ringnes
(sign.)

Riktig utskrift: